

Наша крв ће те појити,
 Непријатељска хранити.
 Тада се сети, бистра Сочо,
 Што ти топло срце поручује:
 Што буде сачуване воде
 У облацима твога неба,
 Што буде воде у твојим планинама
 Што буде у цветним равнинама
 Пусти онда све на дан
 Нараста и ускипи у ток страшан
 Не зби се у границе обала
 Изиђи срдита изван бране
 Те потопаи туђине, твоје земље гладне
 На дно раширених таласа. (Превод Љ. С. Ј.)

Д о м о в и н и.

О, удово тужна, напуштена
 Ти мати толиких сирочића
 Крвљу, сузама напојена
 Која познајеш само бол, никакво добро,
 Ој, мати оданого ти сина,
 Ој, златна мати — домовино!
 Ти си дивна, дивније нема
 Колико год их обасјава зора дана;
 Пуна си врлина, достојна
 Достојна да те венча круна краљева.
 А трнов је твој венац
 И род твој је род мученика.
 Непријатељи те презиру,
 Презиру и затиру.
 Кад ће та патња да те мине?
 Када ће мутно око да ти сине?
 Када ћеш свући одећу жалосну?
 Када ће сунце златно да ти сине
 О, нека би моћју и срећом, славом,
 Не круном од трња, небо
 Обавило ти свету главу, —

Та —